

súd súc podľa odst. 3 § 33 tr. p. nov. viazaný skutočnosťami, ktoré zistil vrchný súd, nemá možnosť zistiť, či škoda poškodeného prevyšuje 2.000 Kč, alebo nie. Ponevác na zistení tejto skutočnosti závisí, či treba čin obžalovaného kvalifikovať v smysle § 380 tr. zák. za zločin alebo za prečin, súdy nižších stolíc však nehľadely na túto okolnosť, bolo treba pokračovať podľa odst. I. § 35 tr. p. nov.

Čís. 4787.

Posudok súdnej lekárskej rady má byť vyžiadaný tiež vtedy, pokladá-li to súd za potrebné pre dôležitosť alebo pre obťažnosť prípadu. Ak je splnená táto podmienka, nemožno návrh na vyžiadanie posudku súdnej lekárskej rady zamietnuť len s poukazom na to, že strana mala najprv navrhnúť vyžiadanie posudku stálych znalcov lekárov v sídle sborového súdu druhej stolice.

(Rozh. zo dňa 21. septembra 1933, Zm IV 368/33.)

Nejvyšší soud přezkoumav trestní věc proti E. Š., obžalovanému pro zločin podle §§ 279 a 280 tr. zák., na základě veřejného líčení vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství z důvodu zmatku podle § 384 č. 9 tr. ř., zrušil napadený rozsudek i s výrokem poroty a věc vrátil soudu první stolice, aby po vyžádání posudku soudní lékařské rady provedl nové přelíčení a znovu rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Proti zprošťujícímu rozsudku porotního soudu podalo státní zastupitelství zmateční stížnost na základě § 384 č. 9 tr. ř., § 29 č. 6 por. nov. a § 385 č. 1 a) tr. ř. Generální prokuratura udržela tuto zmateční stížnost pouze potud, pokud se v ní uplatňuje důvod zmatku podle § 384 č. 9 tr. ř., že nebylo vyhověno návrhu veřejného žalobce na vyžádání posudku soudní lékařské rady a že nebyly připuštěny otázky, dané veřejným žalobcem znalci lékaři Dr. V. za účelem vysvětlení rozdílu mezi posudkem znalců lékařů, podaným při hlavním přelíčení dne 16. prosince 1932 a posudkem znalců lékařů, podaným dne 5. dubna 1933, v ostatní části však zmateční stížnost veřejného žalobce vzala zpět. Proto bylo nejvyššímu soudu zabývatí se pouze udržanou částí zmateční stížnosti, a to nejprve otázkou, týkající se návrhu na vyžádání posudku soudní lékařské rady. V tomto bodě nelze zmateční stížnosti upřít oprávnění. Veřejný žalobce žádal při hlavním přelíčení, by toto bylo odročeno a aby byl vyžádán posudek příslušné soudní lékařské rady o tom, byla-li J. Š-ová uškrćena lidskou rukou nebo provazem, atd. Soud zamítl tento návrh s odůvodněním, že není tu předpokladu ani 1. ani 2. odst. § 238 tr. ř. a že není též závažných důvodů pro odročení hlavního přelíčení. S tímto názorem nelze souhlasiti.

Ustanovení § 238 tr. ř. ve znění zákona č. 107 z r. 1927 Sb. z. a n. předpisuje především v odst. 1., 2. a 3. postup v případě, je-li posudek

znalců (v tom i znalců lékařů) nejasný, neúplný, nebo v odporu sám se sebou, nebo rozcházejí-li se znalci ve svém posudku o závažných skutečnostech, nebo je-li jinak důvodná pochybnost o správnosti posudku. Pokud jde o posudek znalců lékařů, má soud v takovém případě vyžádati posudek jiných stálých znalců lékařů sborového soudu první stolice v sídle sborového soudu druhé stolice a kdyby ani posudek těchto znalců nevyhověl, má požádati za posudek příslušnou soudní lékařskou radu. Avšak ze znění a smyslu dalšího ustanovení cit. §. nanejmé z 2. věty odst. 4 plyne, že posudek kterékoliv soudní lékařské rady má být vyžádán nejen v případech uvedených v odst. 2. a 3. cit. §, nýbrž i bez ohledu na takové případy (argument ze slova »též«), a to pokládá-li to soud za nutné pro důležitost nebo pro obtížnost případu. Z toho plyne, že pokud jsou tu právě uvedené předpoklady § 238 odst. 4 věty 2. tr. ř., návrh na vyžádání posudku soudní lékařské rady nemůže být zamítnut jen s poukazem na to, že strana měla nejprve učiniti návrh na vyžádání posudku stálých znalců lékařů v sídle sborového soudu druhé stolice. Že jsou v tomto případě předpoklady pro vyžádání posudku kterékoliv soudní lékařské rady, plyne z těchto úvah: Obžaloba byla veřejným žalobcem podána pro zločin úmyslného zabití manželky podle §§ 279 a 280 tr. zák., na který zákon ukládá trest doživotní káznice. Obžalovaný vinu od začátku popíral. Přímých svědků činu nebylo. Nejhlavnějším důkazem pro usvědčení obžalovaného má být obžalobou tvrzený způsob usmrcení nebohé J. Š-ové. Kdežto obžaloba tvrdí, že obžalovaný nebohou uškrtil rukou a po usmrcení oběsil mrtvolu, aby vyvolal dojem, že nebohá spáchala sebevraždu oběšením, obžalovaný tvrdil, že si jeho manželka sama přivodila smrt oběšením. O tom, jakým způsobem v tomto případě smrt nebohé nastala, byli třikrát vyslechnuti soudní znalci lékaři, a to jednak po provedené pitvě Dr. D. a Dr. B., jednak při prvním hlavním přelíčení Dr. B. a Dr. F., konečně při druhém hlavním přelíčení Dr. V., Dr. F. a Dr. D. Tyto posudky se mezi sebou podstatně rozcházejí. Podle prvního posudku je větší pravděpodobnost, že nebohá byla uškrćena cizí rukou. Totéž vyslovil znalec Dr. B. při prvním hlavním přelíčení, kdežto druhý znalec Dr. F. tehdy na jednom místě se vyslovil ve stejném smyslu, na druhém místě však uvedl, že smrt nastala jen od stisknutí rukama; třetí posudek dvou znalců (Dr. V. a Dr. F.) zněl, že usmrcení rdoušením není pravděpodobné, kdežto podle mínění třetího znalce (Dr. D.) smrt mohla nastati též rdoušením. Podle toho, ačkoliv na třikrát byli vyslechnuti dohromady čtyři znalci lékaři, posudky nebyly v žádném případě určité. Dále jednotliví znalci při opětovném výslechu změňovali svůj posudek. Nejnápadněji změnil své dobrozdání znalec Dr. F., jehož druhý posudek je v přímém rozporu s jeho vlastním posudkem, podaným při prvním hlavním přelíčení. Avšak i poslední posudek znalce Dr. D., podaný při druhém hlavním přelíčení, se podstatně liší od jeho prvního posudku, neboť v prvním uvedl, že podle větší pravděpodobnosti smrt nebohé nastala uškrćením rukama, kdežto podle jeho posledního posudku pravděpodobnost uškr-

cení nebyla větší než pravděpodobnost oběšení. Krom toho při druhém hlavním přelíčení znalci se rozcházel ve svém posudku. Najmě je podstatný rozdíl mezi posudkem znalců Dr. V. a Dr. F. na jedné a posudkem Dr. D. na druhé straně. Vysvětlování nevedlo k výsledku. Naopak znalec Dr. V. na konci svého výsledku uvedl, že smrt mohla býti způsobena jen přiložením škrtidla po předešlém rdoušení, což zní poněkud určitěji než to, co tento znalec uvedl před tím o nepravděpodobnosti uškrcení rukama. Z toho plyne, že byly tu předpoklady pro postup podle 2. odst. § 238 tr. ř. Avšak vyskytuje se tu též případ 4. odst. 2. věty cit. §u, neboť z vylíčeného stavu věci se též podává, že jde o obtížný případ, pro jehož posouzení je nutno vyžádati posudek kterékoli (tedy nikoliv nutně snad příslušné) soudní lékařské rady. Pokud soud zamítl návrh veřejného žalobce, který směřoval k provedení takového důkazu, porušil ustanovení zákona, podstatné s hlediska obžaloby a zavinil zmatek podle § 384 č. 9 tr. ř. To, že by vyhovění návrhu bývalo vedlo k odročení hlavního přelíčení, nemohlo býti překážkou, vylučující správné použití zákona, neboť ustanovení § 336 č. 4 tr. ř. připouští odročení hlavního přelíčení, jeví-li se nutným, aby byl opatřen nový důkaz. Proto bylo vyhověti v tomto bodě zmateční stížnosti, na základě 1. odst. § 34 por. nov. a § 404 tr. ř. zrušiti napadený rozsudek i s výrokem poroty a vrátiti věc k novému přelíčení a rozhodnutí.

Čís. 4788.

Povinnost' prednostu železničnej stanice prekaziť alebo oznámiť trestné činy v § 12 č. 1 zák. na ochr. rep. označené.

(Rozh. zo dňa 23. septembra 1933, Zm IV 417/33.)

Obžalovaný J. B. sa dohodol s cudzozemskými zpravodajskými činiteľmi, že im dodá mobilizačné predpisy, uložené u prednostov československých železničných staníc v okolí železničného uzlu P. Tým cieľom vyjednával so spoluobžalovaným E. H., prednostom stanice v T., aby mu vydal uňho uschovanú obálku s mobilizačnými železničnými predpismi. Obžalovaný E. H. mu sdelil, že onu obálku už nemá, lebo ju vrátil nadriadenému úradu. O tomto prípade neučinil obžalovaný E. H. ani svojmu nadriadenému, ani inému príslušnému úradu oznámenie. Oba s údy nižších stolíc uznaly ho za to vinným zločinom neoznámenia trestného podniku podľa § 12 č. 2 zák. na ochr. rep.

Na jvyšší súd zmätočnú sťažnosť obžalovaného E. H. zamietol.

Z dôvodov:

Obžalovaný E. H. vytýka z dôvodu zmätočnosti podľa č. 1 b) § 385 tr. p., že nižšie súdy nesprávne uznaly na kvalifikáciu trestného činu podľa č. 2 § 12 zák. na ochr. rep., pretože obžalovaný nemal zvláštnu povinnosť oznámiť trestný čin a pretože nižšie súdy obžalovanému